

# ANNE STUART

Autorē, pēlnīsi  
*Romance Writers  
of America*  
asociācijas  
**Noros Roberts**  
vardo apdovanojimą  
už viso gyvenimo  
kūrybą



ROMANTIKĒS  
KOLEKCIJA

## Našlė



svajonių knygos  
Knygute.lt

Autorės, pelniusios  
*Romance Writers  
of America*  
asociacijos

**Noros Roberts**  
vardo apdovanojimą  
už viso gyvenimo  
kūrybą



ROMANTIKĖS  
KOLEKCIJA

Romance Writers of America asociacija buvo įkurta 1981 metais. Jos misija – propaguoti aktyvią jausmų romanų rašytojų veiklą. Asociacija vienija daugiau kaip 10000 žmonių, kuriems artimas jausmų romano žanras.

Asociacija turi keletą prestižinių apdovanojimų. Vienas svarbiausių – Noros Roberts vardo apdovanojimas už viso gyvenimo kūrybą.

**Anne Stuart**

**NAŠLĚ**

Romanas

Versta iš: Anne Stuart, *The Widow*,  
Mira Books, an imprint of Harlequin Books, 2001  
© Anne Kristine Stuart Ohlrogge, 2001

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su  
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Neringa Barmutė, vertimas iš anglų kalbos, 2010  
© Živilė Adomaitytė, knygos viršelio dizainas, 2011  
© iStockphoto.com, viršelio nuotraukos  
© „Svajonių knygos“, 2011  
ISBN 978-609-03-0601-7

Elektroninę versiją parengė [Knygute.lt](http://Knygute.lt), 2020

*Skiriu savo motinai Virdžinijai Stiuart -  
rašytojai ir sektinam pavyzdžiui.*

*Pagaliau ir Tau dedikuota knyga.  
Pernelyg ilgai delšiau. Ačiū.*

# ***Prologas***

Patenkintas gyvenimu Aristidas Pompasas stovėjo savo bute Florencijoje ir stebėtilijosi žemyn į gatvę. Garsėjo kaip pats geriausias iš visų gyvų menininkų, o jo paveikslai buvo verti milijonų. Nors reikia pripažinti – pastaruosius kelerius metus jis netapė. Ir nieko keista – Pompasas prarado savo akių šviesą, mūžą ir įkvėpimą.

Tačiau visa tai pasikeis. Netrukus ji sugrįš. Derėjo suprasti, kokia ji jam svarbi, bet jis nebuvo vienas tų, kuriems reikia kitų žmonių. Įpratęs jaustis pasaulio centru vis dar stebėjosi, kad kažkas sąmoningai galėjo jį palikti.

Dabar, kai pripažino trokštąs Čarlės, bus visai paprasta ją susigrąžinti. Tada vėl pradės tapyti.

Jau prieš daugelį metų derėjo pasirinkti ta nereikšminga smulkmena. Visai tai tebuvo buitinis reikalas. Jis leidosi užvaldomas jausmų. Kiti pavadintų tuštybe, bet Pompasas žinojo nesąs pasipūtėlis. Tiesiog jo talento išsaugojimas vertas bet kokių aukų. Net jei aukotis dažniausiai tekdamo kitiems, turėtų džiaugtis galėdami pasitarnauti aukštesniam tikslui.

Dabar viskas jau turėtų būti beveik baigta. Kai tik Čarlė sužinos, ką dėl jos nuveikė – sugrįš pas jį ir vėl bus gerai.

Pompasas apsidairė aplinkui, grožėdamasis prašmatnaus seno buto žavesiu. Galbūt čia, Florencijoje, Čarlė bus laimingesnė nei viloje. Ten liko pernelyg daug prisiminimų, per daug žmonių. Laikys ją čia toli nuo visų, vien tik sau. Ir Čarlė daugiau jo nepaliks.

Nusisukęs nuo lango Pompasas pažvelgė į paveikslą, pakabintą virš marmurinio židinio miegamajame. Tikras šedevras – vienas iš jo geriausių. Tačiau, sugrįžus Čarlei, vėl pradės iš naujo. Ji – jo šviesa, įkvėpimas, o jis buvo per daug išpuikęs, kad tai pripažintų. Nuo pat pirmos akimirkos, kai pamatė šią merginą, suprato privalęs užkariauti ją – kol laikysis jos įsikibęs, viskas eisis gerai.

Po penkerių metų Pompasas vis dar neįstengė suvokti, kaip Čarlė galėjo jį palikti. Kaip apskritai kas nors gali jį palikti? Argi jis neapipylė jos pinigais, brangakmeniais ir visu tuo, kuo paprastai žavisi jaunos moterys? Tačiau Čarlei dovanos nerūpėjo. Jo dėka jos veidas tapo žinomas visame pasaulyje, įamžintas paveiksluose. Jis nė karto jai nesudavė ir neužgauliojo. Nebūtų prieštaravęs, jei Čarlė būtų

įsitaisiusi meilužį - pats taip elgėsi. Tetroško, kad ji pasiliktų.

Žinojo, kad dabar tikrai sugrįš. Čarlė tapo stipresnė, - jai juk pakako jėgų jį palikti, - tačiau ji neįstengs atsispirti. Apie Pompaso žavesį sklandė legendos, jis pasinaudos visomis savo galiomis. Ir Čarlė sugrįš.

Pro eismo triukšmą prasiskverbė miesto varpų dūžiai. Ak, Florencija - jo senovinis mylimas miestas. Pompasas buvo kilęs iš Prancūzijos, tačiau širdyje jautėsi Renesanso laikų italų didiku. Toskana įsigėrusi jam į kraują, ir žvelgdamas virš miesto stogų jis matė saulėje tviskančią Arno upę. Antra valanda. Viskas turėtų būti baigta.

Pompasas užsimanė išgerti taurę vyno ir atšvęsti naujo gyvenimo pradžią. Išėjęs į koridorių pasuko prie įvijų marmurinių laiptų, vedančių į apatinį dviaukščio buto aukštą, ir pakiliai nusiteikęs jau ketino leistis žemyn. Darbas atliktas, prasidėjo naujas gyvenimas, ir jis jautėsi lyg atgavęs jaunystę. Vėl pradės tapyti ir gyvens amžinai. Vyras patyliukais švilpavo, tačiau staiga nutilo ir sustingo laiptų viršuje.

Ten stovėjo ji: žmogus, kurį Pompasas visų mažiausiai tikėjosi pamatyti. Ir tada suprato - jo laukia mirtis.



# 1

Konorui Magvairui nebuvo itin malonu pradėti naują dieną aptinkant negyvėlį.

Jis įsilaužė į butą Florencijoje, tikėdamasis ten slapta pasidairyti, ir aptiko būsto savininko lavoną. Ne šiaip kažkieno lavoną. Butas priklausė žymiajam Aristidui Pompasui, labiausiai išgarsėjusiam iš visų gyvų pasaulio menininkų. Na, bent toks jis buvo iki maždaug prieš valandą ištikusios mirties, spėjo Magvairas. Neprireikė nuodugnios apžiūros – jis ne vienus metus dirbo karo žurnalistu Viduriniuose Rytuose, Afrikoje, Kosove. Atpažino negyvėlio kūną vos jį pamatęs, o Pompasas akivaizdžiai buvo miręs, nors ir ne per seniausiai. Magvairas tyliai užvėrė duris ir atsirėmė į jas.

– Na ir velniava, – gana švelniai tarė. Nors padėtis prašėsi apibūdinama stipresniais žodeliais, Magvairas tegalėjo galvoti apie tai, į kokią sumautą košę įsivėlė.

Jis planavo parašyti šiuolaikišką, atskleidžiantį visas paslaptis bestselerį. Pastaruosius penkerius metus praleido kurpdamas straipsnius „Starlight“ – plačiai žinomam Marko Gre-

gorio pigiam bulvariniam laikraščiui. Tačiau iš Pompasso tikėjosi ne tik užsidirbti pragyvenimui – ši istorija būtų tapusi jo gyvenimo įvykiu. Magvairas būtų galėjęs sočiai pasipelnyti iš begalės garsiojo prancūzo paslapčių. Jis dirbo prie šios istorijos jau kelias savaites, ji turėjo tapti jo bilietu į Australiją.

Kūnas tysojo ant marmurinių vestibulio grindų priešais įvijus laiptus, kurie kilo iki miegamųjų viršuje. Tamsios akys buvo užgesusios, oda tokia pat šalta kaip marmuro grindys. Kraujo nebuvo matyti.

Magvairas prisivertė pereiti grindimis ir priūtė prie senyvo vyriškio. Nenorėjo liesti kūno. Ne todėl, kad būtų nemalonu. Jautrumą prarado jau prieš daug metų – gyvenimas, praleistas besisukant naujienų versle, atbukino subtilius jausmus. Be to, kuo daugiau sužinodavo apie Pompassą, tuo labiau juo bjaurėjosi – Magvairo manymu, taip jaustis vertė paskutinis idealizmo lašelis cinizmo persmelktoje jo sieloje. Senis nusipelnė tokios baigties, ir Magvairui nerūpėjo, kas tai padarė. Na, žinoma, išskyrus tai, kad šis įvykis padės parduoti dar didesnį laikraščio su jo straipsniu, o galiausiai – ir knygos tiražą.

Jis palietė pirštais negyvėlio kaklą. Oda buvo

Šalta ir glebi – negyva. Galbūt Pompasas mirė anksčiau nei prieš valandą. Magvairas vėl dirstelėjo atgalios į įvijus laiptus. Senas žmogus galėjo lengvai suklupti, ypač jei buvo padauginęs vyno. Vienas neatsargus žingsnis – ir senis galėjo nusiristi žemyn.

Magvairas perkėlė svorį ant kulnų ir pasirausė kišenėse ieškodamas cigarečių. Štai kas jam be galo patiko Italijoje – galėjo rūkyti kur tik užsimanęs, turbūt net pačioje katedroje, jei kartais apimtų paikas noras ten apsilankyti. Niekas dėl to nesirauko ir nepamokslauja apie rūkymo pavojus.

Užsidegęs cigaretę jis godžiai užsitraukė ir išpūtė dūmą į sustingusį senojo vyro kūną. Taip, įvyko nelaimingas atsitikimas, viską lengva paaiškinti.

Tad kodėl kamuoja nuojauta, kad tai žmogžudystė?

Staigiai atsistojęs Magvairas dėbtelėjo į savo rankas. Planas įsilaužti į prabangų butą buvo labai paprastas. Jis nejautė skrupulų, be to, spėjo, kad Pompasas bus savo viloje netoli mažo Džepio miestelio. Ketino tik pašniukštinti bute, ar neras ko nors naudingo, šokiruojančio arba gėdingo apie Pomposo gyvenimą. Magvairą ypač domino per visą ilgą karjerą

Pompaso sukaupti dienoraščiai, kuriuose šis smulkiai aprašė savo paveikslus, modelius ir, kaip vylėsi Magvairas, meilės nuotykius. Ši turtą sudarė daugybė sąsiuvinių – dailininkas teikė perdėtą reikšmę savo gyvenimui ir darbui, todėl – visi žinojo – viską užsirašinėjo. Jei pavyktų rasti tuos dienoraščius, jie būtų tikras lobis. Tik Magvairas nesitikėjo aptikti lavono.

Žvelgdamas į Pompasą jis šaltakraujiškai svarstė, kaip šis įvykis paveiks jo ateitį. Miręs menininkas vertas daug daugiau nei gyvas. O skandalas, į kurį buvo įsivėlęs šis visame pasaulyje žinomas ištvirkėlis ir daug jaunų merginų, žmogų, kuris pakankamai apie tai sužinotų ir parašytų knygą, aprūpintų puikiomis pajamomis keleriems metams. Kita vertus, Magvairas abejojo, ar verta džiaugtis atsidūrus šalia mirusiojo, ypač kad pats turėjo svarių priežasčių nemėgti šio seno šunsnukio. Pompasas iššniukštinėjo, kad Magvairas domėjosi juo ir pasitelkęs advokatą bandė pagąsdinti Gregorį. Žinoma, tai atsigręžė prieš juos pačius, bet dabar visi žinojo apie jų nesutarimus.

Visa tai nesvarbu, jei Pompaso mirtis – tik nelaimingas atsitikimas. Tačiau Magvairas puikiai suprato, kodėl jaučia sprandų bėgiojančius nelemtus šurpuliukus, kodėl nervai

įsitempę kaip styga ir kodėl trokšta pasipustyti padus, kad niekas nesužinotų, jog jis čia lankėsi.

Magvairas jau penkiolika metų dirbo žurnalistu, pradėjo vos baigęs koledžą, ir per tuos metus, ypač kai rašydavo iš karo zonų, jo instinktai tapo aštrūs. Jis ne tik atpažindavo mirtį, vos pamatęs kūną – iš karto suprasdavo, ar žmogus buvo nužudytas. Galėjo lažintis, kad čia įvykdyta žmogžudystė, nors nebuvo matyti jokių kovos ar nusikaltimo pėdsakų. Kuo greičiau jis išsinešdins iš šio buto, tuo geriau.

Sėlindamas per kambarius Magvairas viską vertino žurnalisto akimis ir stengėsi įsiminti, kad paskui galėtų apsvarstyti. Regis, buvo naudojamosi tik vienu miegamuoju, patalas sujauktas, bet neaišku, ar lovoje miegota ne vieno žmogaus. Oras – troškus ir sudvisęs.

Virtuvės kriauklė buvo pilna indų, ant medinės pjaustymo lentelės – duonos trupiniai ir sūris. Arba Pompasas leido tarnaiti pasiimti laisvą dieną, arba niekas nežinojo, kad dailininkas čia apsistojęs. Žvilgtelėjęs į tuščią svetainę Magvairas stabtelėjo ir įsispoksojo į milžinišką portretą.

Jame buvo pavaizduota ta pati moteris, kurios nuotrauka kabėjo miegamajame. Jos eski-

zas puikavosi ant viršutinio balkono sienos, vestibulyje – žemyn į Pompaso kūną ji žvelgė iš akvarelinio piešinio. Akimirksnį Magvairas sustingo iš nuostabos. Negalėjo atplėšti akių nuo portreto. Jame nutapyta mergina buvo visai jaunutė. Įtemptai, lyg saugotusi, susiritusi į kamuolį, mergaitė žvelgė į pasaulį sykiu ir viltingai, ir neklusniai, keistos auksaspalvės akys buvo kupinos nežaboto jausmingumo, o rusvi plaukai beveik dengė švelnų veidą. Žinoma, Magvairas atpažino šį paveikslą, kaip ir kitus. Spėjo pasidomėti Pompaso kūryba – šis kūrinys priklausė jo auksiniam laikotarpiui, per kurį jis nutapė daugiausia paveikslų. Paskui dailininkas ėmė tapyti abstrakčiau, šiurkščiau, nebebuvo įmanoma atpažinti įvairių jo pozuotojų. Tačiau šį modelį Magvairas žinojo. Atpažino tą nepamirštamą veido išraišką, grakščias ilgas kojas ir siauras basas pėdas. Mergina buvo nepilnametė Pompaso nuotaka, jo mūza ir įkvėpėja – nors Magvairas net kankinamas nebūtų įstengęs prisiminti jos vardo. Šią akimirką tai nebuvo svarbu. Apėjęs vestibulyje sudribusį Pompaso kūną Magvairas užgniaužė apgailestavimą, kad neturi pasiėmęs modernaus fotoaparato, kurį paprastai nešiodavosi....